

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

P R E S U D A

Općinski sud u Slavonskom Brodu, po sucu Draženki Ilak u pravnoj stvari tužitelja **IVICE VUKOVIĆ** iz Starih Mikanovaca, Đakovačka 22, zastupanog po punomoćniku Silviji Kotarac, dipl. pravnici protiv tuženika **PZZ INŽENJERING d.o.o.** u stečaju iz Zagreba, Trnjanska 11 f, zastupanog po stečajnom upravitelju Eduardu Miščević, odvjetniku iz Zagreba, radi utvrđenja, nakon javno održane glavne rasprave dana 11. ožujka 2010. godine, provedene u nazočnosti punomoćnika tužitelja, a u odsutnosti tuženika, dana 26. ožujka 2010. godine,

p r e s u d i o j e

I. *U t v r đ u j e s e* da je na dan 30. rujna 2007. godine radni odnos temeljem Ugovora o radu broj 197-15-o od 31. srpnja 2006. godine sklopljenog između tužitelja **IVICE VUKOVIĆ** iz Starih Mikanovaca, kao radnika i **PZZ INŽENJERING d.o.o.** iz Zagreba, kao poslodavca za radno mjesto zanatlije s mjestom rada u Slavonskom Brodu, bio radni odnos na neodređeno vrijeme.

II. *U t v r đ u j u s e* ništavom Odluka tuženika o prestanku ugovora o radu na određeno vrijeme broj 197-15-o od 28. rujna 2007. godine, kao i Odluka od 22. listopada 2007. godine o odbijanju zahtjeva za zaštitu prava.

III. *N a l a ž e s e* tuženiku **PZZ INŽENJERING d.o.o.** u stečaju iz Zagreba da na ime naknade parničnog troška isplati tužitelju **IVICI VUKOVIĆ** iz Starih Mikanovaca iznos od 1.987,00 kuna, u roku od 8 dana pod prijetnjom ovrhe.

Obrazloženje

Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika, radi utvrđenja. U tužbi navodi da je prvi ugovor o radu na određeno vrijeme pod brojem 197-o sa tuženikom zaključio dana 05. lipnja 2003. godine za radno mjesto zanatlije. Radni odnos je trajao do 31. kolovoza 2003. godine. Međutim, i po isteku navedenog ugovora bez prekida radnog odnosa, tužitelj je nastavio raditi za tuženika na istom radnom mjestu s jednakim opisom poslova i to na način da je zaključio više ugovora o radu na određeno vrijeme, tako da je zadnji ugovor zaključen 31. srpnja 2006. godine. Radilo se o ugovoru o radu broj 197-15-o prema kojemu je radni odnos trebao trajati do 31. listopada 2007. godine. Dana 05. listopada 2007. godine tužitelju je uručena Odluka o prestanku Ugovora o radu broj 197-15-o koja je donesena 28. rujna 2007. godine i kojom se utvrđuje prestanak navedenog ugovora istekom roka na koji je zaključen. U članku 2 navedene odluke navodi se da radni odnos prestaje zaključno sa danom 30. rujna 2007. godine. Dakle, iako je zadnjim ugovorom bilo određeno da radni odnos traje do 31. listopada 2007. godine, u navedenoj je odluci naznačeno da radni odnos prestaje ranije. Tužitelj je prvi ugovor o radu na određeno vrijeme za radno mjesto zanatlije zaključio dana 05. lipnja 2003. godine, a po isteku tog ugovora, bez prekida nastavio je raditi na istom radnom mjestu na

temelju više uzastopnih ugovora o radu na određeno vrijeme. Tužitelj, stoga smatra, da je ugovor o radu broj 197-15-o od 31. srpnja 2006. godine sklopljen protivno Zakonu. Naime, već u trenutku sklapanja ugovora o radu broj 197-15-o dana 31. srpnja 2006. godine tužitelj je kod tuženika radio bez prekida 3 godine i dva mjeseca s tim da je prema očekivanom trajanju navedenog ugovora radni odnos imao trajati 4 godine, 4 mjeseca i 26 dana. Stoga tužitelj smatra da se treba smatrati da je kod tuženika bio u radnom odnosu na neodređeno vrijeme. Zbog navedenog Odluku o otkazu ugovora o radu od 28. rujna 2007. godine smatra nezakonitom. Tužbenim zahtjevom traži da se tužitelja uključi u program zbrinjavanja viška radnika i to tako da mu se isplati poticajna otpremnina ili na način da ga se rasporedi u željeznički fond sa danom likvidacije tuženika, kao i da mu se priznaju i isplate sva prava koja proizlaze iz navedenog rasporeda.

Tužitelj je tužbeni zahtjev definitivno uredio podneskom od 28. listopada 2009. godine kada je zatražio da sud utvrdi da je na dan 30. rujna 2007. godine radni odnos tužitelja bio radni odnos na neodređeno vrijeme, kao i da se utvrdi da su Odluka o prestanku ugovora o radu i Odluka od 22. listopada 2007. godine ništave.

Tuženik se tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti protivi. Prigovara mjesnoj nadležnosti ovoga suda. Ističe da je sa tužiteljem zaključio ugovor o radu na određeno vrijeme do 30. rujna 2007. godine. Istekom tog roka tužitelju je prestao radni odnos na određeno vrijeme po sili Zakona. Osim toga navodi da tužitelj nije bio zaposlen na istom radnom mjestu, te da su se ugovori o radu na određeno vrijeme sklapali zbog objektivnih i zakonom dopuštenih razloga, te nisu ostvareni uvjeti za sklapanje ugovora o radu na neodređeno vrijeme. Osim toga tuženik ističe da je tužitelj kod tuženika imao prekid radnog odnosa puna dva mjeseca zbog čega također nisu ostvarene zakonske pretpostavke temeljem kojih se njegov radni odnos može smatrati radnim odnosom na neodređeno vrijeme. Predlaže da se tužbeni zahtjev odbije.

U provedenom dokaznom postupku izvršen je uvid u Odluku od 22. listopada 2007. godine, zahtjev za zaštitu i ostvarivanje prava od 12. listopada 2007. godine, Obavijest o prestanku ugovora o radu od 28. rujna 2007. godine, Odluku o prestanku ugovora o radu broj 197-15-o od 28. rujna 2007. godine, Ugovor o radu broj 197-o od 05. lipnja 2003. godine, Ugovor o radu broj 197-2-o od 29. kolovoza 2003. godine, Ugovor o radu broj 197-3-o od 20. listopada 2003. godine, Ugovor o radu broj 197-4-o od 31. prosinca 2003. godine, Ugovor o radu broj 197-5-o od 30. lipnja 2004. godine, Ugovor o radu broj 197-6-o od 30. kolovoza 2004. godine, Ugovor o radu broj 197-7-o od 29. listopada 2004. godine, Ugovor o radu broj 197-8-o od 31. prosinca 2004. godine, Ugovor o radu broj 197-9-o od 31. ožujka 2005. godine, Ugovor o radu broj 197-10-o od 28. lipnja 2005. godine, Ugovor o radu broj 197-11-o od 30. rujna 2005. godine, Ugovor o radu broj 197-12-o od 02. siječnja 2006. godine, Ugovor o radu broj 197-13-o od 31. siječnja 2006. godine, Ugovor o radu broj 197-14-o od 23. svibnja 2006. godine, Ugovor o radu broj 197-15-o od 31. srpnja 2006. godine, u Odluku o prestanku – likvidaciji od 17. rujna 2007. godine, Rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu broj St-257/07 od 31. siječnja 2008. godine, preslik radne knjižice tužitelja, te uvid u spis broj P-2091/07. Saslušani su svjedoci Dragica Olujić i Davor Blažević, te tužitelj kao stranka u svrhu dokazivanja.

Nesporno je da je tužitelj bio kod tuženika u radnom odnosu i to temeljem Ugovora o radu broj 197-o koji je zaključen dana 05. lipnja 2003. godine. Nesporno je također da su

parnične stranke po isteku Ugovora o radu na određeno vrijeme zaključile više ugovora o radu tako da je radni odnos tužitelja produžavan.

Sporna je mjesna nadležnost ovoga suda. Sporno je također, je li tužitelj kod tuženika bio u neprestanom radnom odnosu koji je trajao više od tri godine i da li je, u uvjetima kada su parnične stranke zaključile više uzastopnih ugovora o radu na određeno vrijeme za isto radno mjesto, povrijeđena odredba članka 15 Zakona o radu (NN 137/04, pročišćeni tekst dalje ZR).

Analizom svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, a u skladu sa člankom 8 Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 111/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08 i 123/08, dalje ZPP) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan.

Prigovor mjesne nenadležnosti je neosnovan. Naime, mjesna nadležnost ovoga suda regulirana je člankom 65 ZPP-a prema kojemu je za suđenje u sporu iz radnog odnosa, u kojemu je tužitelj radnik, za suđenje nadležan, pored suda koji je opće mjesno nadležan za tuženika, i sud na čijem se području rad obavlja ili se obavljao, odnosno sud na čijem bi se području rad morao obavljati, te sud na čijem je području zasnovan radni odnos. Nesporno je da je rad obavljan u Slavonskom Brodu što proizlazi iz točke III Ugovora o radu zbog čega je prigovor mjesne nenadležnosti neosnovan.

Iz izvedenih dokaza nesporno je utvrđeno da su parnične stranke u razdoblju od 05. lipnja 2003. godine do 31. srpnja 2006. godine zaključili uzastopno 15 ugovora o radu na određeno vrijeme po kojima je tužitelj radio kod tuženika na istom radnom mjestu zanatlija u neprekidnom trajanju od 02. lipnja 2003. godine do 30. rujna 2007. godine. Sud drži da nije od značaja okolnost da je tužitelj u početku obavljao poslove radnog mjesta zanatlija II, a potom radnog mjesta zanatlija III. Naime, iz naznačenog sadržaja posla u ugovorima vidljivo je da između radnih mjesta zanatlija II i zanatlija III nema razlike, osim u točki 8 ugovora gdje se navodi različita pripadajuća satnica – zanatlija II ima satnicu od 25,75 kuna, a zanatlija III 24,26 kuna. Da je tomu tako proizlazi i iz iskaza saslušanog svjedoka Dragice Olujić. Budući da tuženik nije dokazao da bi se radilo o različitim poslovima i različitim radnim mjestima na kojima je tužitelj radio za vrijeme trajanja radnog odnosa, niti je u tom pravcu predlagao dokaze, sud nije bio doveden u sumnju u pogledu činjenice da je tužitelj kroz period više od tri godine imao zaključene ugovore o radu na određeno vrijeme za iste poslove.

Tuženik je tijekom postupka tvrdio da je tužitelj imao prekid radnog odnosa u trajanju dužem od 2 mjeseca i to u vremenskom periodu između 31. ožujka 2006. godine i 01. lipnja 2006. godine.

Uvidom u radnu knjižicu tužitelja utvrđeno je da su navodi tuženika netočni i da je tužitelj bio u radnom odnosu kod tuženika neprekidno od 02. lipnja 2003. godine do 30. rujna 2007. godine.

Posljednji ugovor o radu na određeno vrijeme koji je zaključen dana 31. srpnja 2006. godine s trajanjem do 31. listopada 2007. godine tuženik je otkazao Odlukom od 28. rujna 2007. godine, prema kojoj je tužitelju prestao radni odnos s danom 30. rujna 2007. godine.

Dakle, do zaključenja posljednjeg ugovora o radu na određeno vrijeme 31. srpnja 2006. godine tužitelj je, temeljem 14 prethodno uzastopno zaključenih ugovora o radu na određeno vrijeme, proveo na radu kod tuženika neprekidno 3 godine 1 mjesec i 29 dana, odnosno do otkazivanja 30. rujna 2007. godine, 4 godine 3 mjeseca i 28 dana, pa se sukladno odredbi članka 15 stavak 2 i 5 ZR smatra da je tužitelj sklopio s tuženikom Ugovor o radu na neodređeno vrijeme.

Nesporno je da je tuženik zapao u poteškoće, da je imenovan likvidator i pokrenut postupak likvidacije sa danom 30. rujna 2007. godine, a nakon toga je sa danom 31. siječnja 2008. godine otvoren stečajni postupak.

Sporazumom od 20. rujna 2007. godine uređen je način postupanja sa radnicima tuženika, a u svezi likvidacije istog. Navedenim sporazumom bilo je određeno da će se radnici tuženika zbrinuti od strane Hrvatskih željeznica uz isplatu poticajne otpremnine ili raspoređivanjem u željeznički fond. Tužitelju ovakva mogućnost nije ponuđena.

U okolnostima kada je tuženik zapao u poteškoće i kada se pristupilo zbrinjavanju radnika, tužitelj je Odlukom tuženika po kojoj bi mu radni odnos prestao 30. rujna 2007. godine, prije isteka roka određenog ugovorom, bio doveden u neravnotežan položaj u odnosu na druge radnike, te je bio onemogućen u ostvarivanju prava koje su tada koristili drugi radnici.

Imajući u vidu naprijed navedeno, a kako otkaz ugovora o radu od 31. srpnja 2006. godine nije dopušten, obzirom da protek vremena na koji je ugovor zaključen ne može biti zakonski razlog za otkaz, jer je tužitelj sklopio ugovor o radu na neodređeno vrijeme, sud je utvrdio da su Odluke tuženika o otkazu ugovora o radu od 28. rujna 2007. godine i od 22. listopada 2007. godine o odbijanju zahtjeva za zaštitu prava, ništave.

Vraćanje na rad tužitelja nije moguće s obzirom na Odluku o prestanku – likvidaciji tuženika sa danom 30. rujna 2007. godine. Radi zaštite prava iz radnog odnosa tužitelj je stoga zatražio da sud utvrdi da je na dan 30. rujna 2007. godine njegov radni odnos kod tuženika bio radni odnos na neodređeno vrijeme.

Kako je sud utvrdio da su Odluka o prestanku ugovora o radu broj 197-15-o od 28. rujna 2007. godine i Odluka o odbijanju zahtjeva za zaštitu prava od 22. listopada 2007. godine ništave, a imajući u vidu pravni interes tužitelja, u cijelosti je usvojen tužbeni zahtjev kojim tužitelj traži da je njegov radni odnos kod tuženika na dan 30. rujna 2007. godine bio radni odnos na neodređeno vrijeme.

Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi članka 154 stavak 1 ZPP-a. Tužitelja je u ovom postupku zastupao punomoćnik iz NHS – Regionalnog ureda Osijek. Punomoćnik tužitelja bio je nazočan raspravama koje su održane dana 20. prosinca 2007. godine, 02. srpnja 2009. godine, 21. rujna 2009. godine, 30. listopada 2009. godine, 17. studenog 2009. godine, 12. siječnja 2010. godine i 11. ožujka 2010. godine. Pripada mu pravo na putnik trošak. Prema informacijama sa Autobusnog kolodvora u Slavonskom Brodu cijena prijevozne karte u jednom smjeru na relaciji Osijek – Slavonski Brod iznosi 69,00 kuna, pa punomoćniku za dolazak na sedam rasprava za svaki dolazak pripada po 138,00 kuna ili ukupno 966,00 kuna. U trošak postupka sud je tužitelju uračunao i trošak svjedoka Davora

Broj: P-2092/07-41

Blažević u iznosu od 1.021,00 kuna koji je određen rješenjem broj P-2092/07-30 od 17. studenog 2009. godine. Ukupni trošak tužitelja iznosi 1.987,00 kuna .

Temeljem članka 15 stavak 1 točka 3 Zakona o sudskim pristojbama (NN 26/03) tužitelj je oslobođen plaćanja sudskih pristojbi.

Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci presude.

OPĆINSKI SUD

U Slavonskom Brodu, 26. ožujka 2010. godine.

S U D A C:

Draženska Ilak, v.r.

NAPUTAK O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude dozvoljena je žalba u roku od 8 dana od primitka prijepisa iste. Žalba se podnosi pismeno putem ovoga suda na Županijski sud u Slavonskom Brodu, u tri istovjetna primjerka.

